

Arrest

nr. 103 007 van 16 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 maart 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 februari 2012.

1.3. Op 27 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de maand hut 1387 (20 februari 1996 – 19 maart 1996 volgens de westerse kalender). U bent een soennitische Tadzjiek afkomstig uit het dorp Buzdara, gelegen in het district Nahrin van de provincie Baghlan. U ging er acht jaar naar school. U verklaart dat uw vader werkzaam was voor de overheid, vermoedelijk het leger. Hij was ook politiek actief. Uw grootvader langs moederszijde zou ook voor de overheid gewerkt hebben. Uw vader werd acht jaar geleden gedood, vermoedelijk door de taliban. Na de dood van uw vader werd u, omwille van de slechte veiligheidssituatie, naar Jamshed (ook genaamd dr. A.(...) R.(...)) gestuurd, uw oom langs vaderszijde die in de stad Nahrin in de wijk Share Kona woonachtig is. Uw oom heeft een constructiebedrijf. U verklaart dat zowel uw moeder als uw oom bedreigingen van de taliban ontvingen. U verhuisde daarop zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan met uw oom naar Share Naw. Vijftien maanden geleden werd uw oom op weg naar zijn werk gedood. U weet niet of de taliban voor zijn dood verantwoordelijk waren of iemand anders. Daarna kregen jullie regelmatig dreigbrieven van de taliban waarin u werd gevraagd zich aan hen over te geven. Als u zich niet zou aansluiten bij de taliban dan zou u hetzelfde lot als uw vader en oom ondergaan en zou u gedood worden. Uw moeder en de vrouw van uw oom adviseerden u daarom om het land te verlaten. U ging naar uw oom langs moederszijde in Puli Khumri en verbleef daar ongeveer tien tot vijftien dagen. U verliet Afghanistan in de maand hut 1389 (20 februari 2011 – 19 maart 2011). Via Iran en een aantal onbekende plaatsen reisde u naar België. Onderweg werden uw vingerafdrukken in Italië geregistreerd op 21 november 2010. U kwam na een reis van drie maanden in België aan op 31 maart 2011 en vroeg er één dag later asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Daarnaast legt u enkele foto's van uw overleden oom voor, een dreigbrief van de taliban en een petitie die de vrouw van uw oom bij het district indiende.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar toch vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt immers op het CGVS dat u geboren bent in de maand hut 1374 (20 februari 1996 – 19 maart 1996) en nu 16 jaar oud bent (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 7 juni 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van 20 jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar. Verder legde u op de Dienst Voogdij op 6 juni 2011 al uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, afgegeven op 30 april 2008. Deze taskara vermeldt dat u als 13-jarige staat geregistreerd in 1387 (periode 21 maart 2008 - 20 maart 2009), waardoor u dus nog minderjarig zou zijn. De Dienst Voogdij besliste dat de aangevoerde elementen in dit dossier niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

Verder moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw reisweg zeer beperkt zijn en niet in overeenstemming zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt die terug te vinden is in het administratieve dossier. Zo verklaart u in de maand hut van 1389 Afghanistan te hebben verlaten (20 februari 2011 – 19 maart 2011) (CGVS, p. 7) Echter op 21 november 2010 werden uw vingerafdrukken al genomen in Italië. Hieruit blijkt dat u Afghanistan dus al veel eerder verliet dan u beweert. Aangezien u pas op 1 april 2011 in België asiel aanvraagde klopt dit verder ook niet met uw verklaringen dat u drie maanden onderweg zou zijn geweest (CGVS, p. 7). Opmerkelijk is ook dat, wanneer u wordt gevraagd of er tijdens uw reisweg ooit vingerafdrukken van u genomen werden, u dit eerst ontkent (CGVS p. 14). U werd de vraag daarom nog eens opnieuw gesteld en verklaart dan het niet zeker te weten, maar dat de politie soms wel vingerafdrukken zou genomen hebben. Pas na confrontatie met de gegevens uit het administratieve dossier bevestigt u dat uw vingerafdrukken in Italië

afgenomen werden (CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid en doen daarbij vermoeden dat u Afghanistan al veel eerder verliet dan u zelf beweert.

Uit het geheel van uw verklaringen moet verder worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u en uw familie problemen hadden met de taliban in Nahrin. Zo beweert u dat uw vader voor de overheid werkte en politiek actief was, maar kan u geen enkel concreet detail verschaffen over zijn werkzaamheden en politieke activiteiten. Zo weet u niet bij welke partij uw vader actief was en weet u niet welke functie uw vader bij de overheid uitoefende (CGVS, p. 5-7). Het enige wat u kan vertellen is dat hij vermoedelijk voor het leger werkzaam was (CGVS, p. 6). Ook kan u geen details geven over het precieze moment waarop uw vader zou zijn omgekomen of in welke omstandigheden hij zou overleden zijn (CGVS, p. 6). U bent zelf niet zeker of hij wel door de taliban gedood werd of door andere personen (CGVS, p. 6, 17). Enkel omdat u later dreigbrieven kreeg van de taliban vermoedt u dat uw vader door de taliban zou gedood zijn (CGVS, p. 20). Uit deze vaststellingen dient besloten te worden dat u op geen enkele wijze aantoont dat uw vader voor de overheid zou gewerkt hebben en later gedood werd door de taliban. U legt van zijn werkzaamheden en zijn dood verder ook geen enkel begin van bewijs voor. Als verklaring voor uw gebrekkige kennis geeft u aan dat u op dat moment nog minderjarig was en dit dus niet kan weten (CGVS, p. 5-6, 17). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid zoals hierboven al is gebleken. Gezien u het werk van uw vader en de problemen met de taliban die uw familie daardoor kende aanhaalt als één van de redenen waarom u Afghanistan verliet, mag immers van uw verwacht worden dat u op de hoogte bent van de precieze activiteiten van uw vader en de redenen waarom hij door de taliban zou gedood zijn. U had op latere leeftijd altijd bij familieleden naar uw vader kunnen informeren. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens blijkt dat u ook geen enkele kennis heeft over de werkzaamheden van uw oom Jamshed. Zo verklaart u dat hij een constructiebedrijf heeft, maar weet u niet precies welke projecten hij deed (CGVS, p. 18-19). De naam van het bedrijf, de exacte locatie en wanneer uw oom het bedrijf oprichtte weet u ook niet (CGVS, p. 18). Ook uw kennis over de dood van uw oom is oppervlakkig. U verklaart dan wel dat hij in de maand saratan (21 juni – 20 juli) om het leven kwam, maar de precieze datum kan u niet geven (CGVS, p. 18). Daarnaast geeft u aan vijftien dagen na de dood van uw oom Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p. 18). Gezien u eerder verklaarde Afghanistan in de maand hut (21 februari – 20 maart) te hebben verlaten, klopt dit niet met uw verklaring dat u vijftien dagen na de dood van uw oom in de maand saratan (juni-juli) Afghanistan verlaten zou hebben (CGVS, p. 7, 18). U verklaart verder dat uw oom op weg naar zijn kantoor gedood zou zijn, maar concrete details over de omstandigheden waarin hij omkwam weet u niet. Zo weet u niet of het de taliban waren die uw oom doodden of iemand anders (CGVS, p. 17-18). Op de vraag waarom uw oom gedood werd moet u ook het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19). Uit deze vaststellingen dient besloten te worden dat u op geen enkele wijze aantoont dat uw oom een constructiebedrijf zou gehad hebben en later gedood werd door de taliban. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarbij is het niet geloofwaardig dat u maar zo weinig informatie zou bezitten over het werk van uw oom en zijn dood aangezien u sinds de dood van uw vader bij uw oom inwoonde, waardoor u ongetwijfeld diverse informatie had kunnen opvangen (CGVS, p. 5, 17).

Tot slot blijft u over uw eigen problemen die u met de taliban gehad zou hebben ook op de vlakte. Zo verklaart u dat uw moeder na de dood van uw vader diverse dreigbrieven van de taliban kreeg. Ook uw oom kreeg dreigbrieven van de taliban (CGVS, p. 17). Ook na de dood van uw oom kregen jullie dreigbrieven van de taliban. In die dreigbrieven werd u gevraagd om zich bij de taliban aan te sluiten (CGVS, p. 17, 19). U kunt echter niet aangeven wanneer u voor het eerst dreigbrieven van de taliban ontving of hoeveel dreigbrieven uw familie van de taliban zou ontvangen hebben (CGVS, p. 17, 21). Dit terwijl in de voorgelegde dreigbrief duidelijk te lezen staat dat u al drie officiële brieven zou gehad hebben. U kunt verder ook niet verklaren waarom u pas na de dood van uw oom Afghanistan verliet en niet eerder (CGVS, p. 21). U verklaart immers dat de dreigbrieven die jullie kregen na de dood van uw vader dezelfde inhoud hadden als de voorgelegde dreigbrief, die u zou ontvangen hebben na de dood van uw oom (CGVS, p. 15, 17, 20). Daarin staat volgens uw verklaringen te lezen dat u zich diende aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 15, 17). Dat u dan ook niet eerder besliste om Afghanistan te verlaten ondermijnt uw gegronde vrees voor vervolging. Bijkomstig moet nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u slechts één dreigbrief voorlegt en dit terwijl u beweert regelmatig dreigbrieven van de taliban te hebben gekregen (CGVS, p. 14, 17). Uw verklaringen over de voorgelegde dreigbrief zijn trouwens uiterst beperkt. Zo werd u gevraagd welke instructies in de dreigbrief vermeld stonden over hoe en waar u zich dan diende over te leveren aan de taliban. U verklaart daarop dat men

moest meegaan met de persoon die de brieven stuurde (CGVS, p. 20). Dit staat echter niet in de dreigbrief te lezen. Daar staat enkel in vermeld dat u zich binnen de vijf dagen aan hun groep moest overgeven. Dat u van deze instructies en dus de inhoud van de dreigbrief niet op de hoogte zou zijn is niet geloofwaardig en getuigt van weinig interesse in uw problemen. Ook is het bevreemdend dat u niet weet wanneer deze dreigbrief werd gestuurd en wie deze dreigbrief zou ondertekend hebben (CGVS, p. 15, 21). Als reden voor uw gebrekkige kennis over de dreigbrieven en in het bijzonder de voorgelegde dreigbrief haalt u diverse malen aan dat uw moeder de brieven ontving en u er niet over vertelde (CGVS, p. 15, 17, 20). Gezien het belang van deze dreigbrieven voor uw asielrelaas mag echter van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze dreigbrieven, eventueel via anderen. Gezien de dreigbrieven van de taliban met de vraag om u bij hen aan te sluiten volgens u ook duidelijk aan u gericht waren, is het daarbij niet geloofwaardig dat uw moeder u niet beter over deze brieven zou ingelicht hebben (CGVS, p. 15). Al was het maar in de periode net voor uw vertrek uit Afghanistan om u ervan te overtuigen dat u het land diende te verlaten omdat anders uw leven in gevaar zou zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de werkzaamheden van uw vader en oom voor de Afghaanse overheid en een bouwbedrijf en dat u het ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie problemen hadden met de taliban en uzelf dreigbrieven van de taliban zou gekregen hebben. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

De door u aangevoerde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De voorgelegde foto's van een dode tonen echter op geen enkele wijze aan dat uw oom de overleden persoon op de foto's zou zijn (CGVS, p. 14). Deze foto's bevatten dan ook geen enkele bewijswaarde. Daarnaast legt u nog een petitie voor van de vrouw van uw oom langs vaderszijde, gericht aan het districtshuis (CGVS, p. 14). Uit deze petitie is echter duidelijk op te maken dat deze opgesteld werd na uw aankomst in België. In de petitie staat namelijk te lezen dat u naar België immigreerde omwille van problemen met de taliban. Gezien het gesolliciteerde karakter van dit document kan er dan ook maar weinig bewijswaarde aangehecht worden. Uw taskara en de voorgelegde dreigbrief werden hierboven al besproken. Daarbij moet worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde bezitten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u het binnenlands vluchtalternatief kan toepassen, meerbepaald in de stad Kabul. U bent een meerderjarige, gezonde jongeman, en heeft 8 jaar scholing gevolgd in Afghanistan. Naast Dari spreekt u ook een beetje Engels. Zoals hierboven aangehaald maakte u uw problemen met de taliban, die verantwoordelijk zouden zijn voor de gewelddadige dood van uw vader en oom, niet aannemelijk. Blijkbaar bezat uw oom aan moeders zijde ook voldoende financiële middelen om uw reis van 8000 \$ te bekostigen. U stelt ook zelf dat uw familie opbrengsten heeft uit de landbouwgronden en het vee dat jullie bezitten (CGVS p. 13-14). Er dient dan ook te worden gesteld dat een herlocatie naar Kabul in uw geval niet onredelijk is. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden bekeken.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de

winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"In artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet staat het volgende: (...)

Artikel 1, 2 & 3 van de Wet van 29 juli 1991 luiden als volgt: (...)

I. De bestreden beslissing trekt de geloofwaardigheid van verzoeker m.b.t zijn voorgehouden minderjarigheid in twijfel. Ten onrechte verwijst de bestreden beslissing hierbij naar het administratieve dossier waaruit zou moeten blijken dat verzoeker met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd zou hebben van 20 jaar. Daarentegen werd door de raadsman van verzoeker een kopie opgevraagd van het integrale administratief dossier op het Commissariaat Generaal en de Vluchtelingen en Staatlozen waarvan kopie werd meegedeeld aan de raadsman van verzoeker. Echter uit dit administratief dossier blijkt op geen enkele wijze dat er ergens een leeftijdsvaststelling is gebeurd zodat deze beslissing dan ook op verkeerdelijke motieven is gebaseerd zodat verzoeker dit niet kan nagaan. Verder verwijst de bestreden beslissing in haar motivering ook naar het gegeven dat veel Afghaanse documenten vals zijn zodat er slechts een relatieve bewijswaarde aan deze kan worden verleend. Daarentegen werd door verzoeker op de Dienst Voogdij op 6 juni 2011 zijn taskara neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker in 1387 geregistreerd stond te Afghanistan als 13-jarige. Dat de bestreden beslissing echter totaal niet weergeeft waarom de taskara door verzoeker neergelegd niet in aanmerking zou kunnen worden genomen of behept is met een valsheid. Dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de authenticiteit van deze taskara. Dat de motivering van de bestreden beslissing m.b.t de authenticiteit van Afghaanse documenten zeer algemeen is en daarentegen steeds per individueel geval dient te

worden onderzocht wat in casu niet gebeurde. Dat de Commissaris Generaal moeilijk zonder enig onderzoek van het stuk en nog voor enige beoordeling ten gronde m.b.t de asielaanvraag kan voorhouden dat de taskara van verzoeker niet authentiek is. Dat bovendien verzoeker duidelijk heeft weergegeven dat hij geboren is in de maand hut 1374 (momenteel 16 jaar oud) wat in overeenstemming is met de gegevens van de taskara die door hem werd bij gebracht. Dat er dan ook geen enkel redelijk argument of motief wordt bijgebracht door de bestreden beslissing om de minderjarigheid van verzoeker in twijfel te trekken. Dat bovendien de minderjarigheid en de jonge leeftijd van essentieel belang zijn bij de verdere beoordeling van de feitelijke elementen die verzoeker heeft aangebracht zoals vb zijn beperkte kennis over de politieke activiteiten van zijn familieleden. Dat immers blijkt dat de bestreden beslissing eisen stelt m.b.t kennis van verzoeker over de activiteiten (politiek en professioneel) van zijn vader die niet in overeenstemming zijn met de kennis die een minderjarige jongen hierover kan hebben.

2. De bestreden beslissing verwijt verzoeker dat zijn verklaringen omtrent zijn reisweg zeer beperkt zouden zijn en niet in overeenstemming zouden zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt conform het administratief dossier. Dat de Commissaris Generaal verwijst naar vingerafdrukken die van verzoeker zouden zijn genomen op 21 november 2010 in Italië en niet in overeenstemming zouden zijn met reisweg en tijd die verzoeker heeft verklaard. Dat verzoeker zoals blijkt uit het administratief dossier p.14 duidelijk verklaarde dat hij niet meer zeker wist of er vingerafdrukken werden genomen. Dat verzoeker ook ondermeer hierover verklaarde "Soms nam de politie vingerafdrukken maar ik weet het niet. We waren in Italië. Gevangengenomen door politie. Vingerafdrukken genomen en dan toch vrijgelaten." Dat er in tegenstelling tot wat de motivering van de bestreden beslissing stelt, helemaal geen confrontatie blijkt te zijn geweest van verzoeker met de gegevens van het administratief dossier. Dat dit op geen enkele wijze blijkt uit het gehoorverslag van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Dat verzoeker daarentegen van in het begin verklaarde het niet meer duidelijk te weten. Dat verzoeker zich vergiste met de data van zijn tocht naar België en deze slechts van beperkt belang zijn in de beoordeling van zijn asielprocedure. Dat verzoeker inderdaad nooit eerder een asielprocedure in een ander land formuleerde. Dat verzoeker enkel werd geregistreerd ter gelegenheid van een politiecontrole (in Italië) zonder meer. Dat hierdoor de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker m.b.t zijn asielrelaas niet in twijfel dienen te worden getrokken. Dat de vaststelling van bepaalde bedrieglijkheden of omissies, er zelf niet toe mogen leiden dat de kernvraag niet meer gesteld wordt, met name die van de gegronde vrees. Ook de rechtspraak van de Vaste beroepscommissie stelt dat de vraag naar de geloofwaardigheid niet de eigenlijke vraag naar de vrees mag 'occulteren'. Een vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie stelt hierover het volgende : (...) Vrije vertaling : (...) De Vaste Beroepscommissie heeft eveneens geoordeeld dat (...) Vrije vertaling : (...)

3. De bestreden beslissing houdt ook voor dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat hij en zijn familieleden problemen kenden met de Taliban in Nahrin. Dat de bestreden beslissing verzoeker verwijt weinig elementen te kunnen weergeven over de activiteiten van zijn vader nl over zijn werkzaamheden voor de overheid als politiek. Dat de bestreden beslissing hier voorbijgaat aan het gegeven dat de vader van verzoeker reeds 8 jaar geleden is overleden toen verzoeker 7 tot 7,5 jaar oud was (zoals blijkt uit het gehoorverslag p.6 en wat in overeenstemming is met de gegevens van zijn taskara). Dat verzoeker bijgevolg te klein was om iets te begrijpen van de activiteiten van zijn vader en enkel weergaf wat hij van zijn moeder had vernomen hieromtrent (p.6 gehoorverslag). Dat dit ook het geval is voor de details van het overlijden van zijn vader of zijn werkzaamheden van zijn vader bij het leger. Dat de motivering van de bestreden ten onrechte ervan uitgaat dat er geen enkel verband zou worden aangetoond tussen enerzijds het overlijden van de vader van verzoeker en anderzijds de Taliban. Dat verzoeker echter duidelijk verklaarde dat ondanks het gegeven dat er initieel geen zekerheid was over de verantwoordelijkheid van de Taliban voor de dood van zijn vader, er anderzijds wel degelijk bleek uit de dreigbrieven na het overlijden van zijn oom , dat de Taliban achter de dood zat van zijn vader en oom. Dat verzoeker p.17 van het gehoorverslag duidelijk weergaf dat: "Daarna kregen we regelmatig brieven dat ik me moest overgeven aan de taliban. Als je niet uitlevert dan zal hij dezelfde zaken ondergaan als vader en oom. We zullen hem doden. " Dat bijgevolg wel degelijk blijkt dat de familie van verzoeker problemen kende met de Taliban. Dat verder m.b.t de gebrekkige kennis van verzoeker over de werkzaamheden en dood van zijn vader, er ook nog dient te worden verwezen (naast de minderjarigheid) naar de beperkte scholingsgraad van verzoeker. Dat verzoeker p.4 duidelijk verklaarde dat hij voor 8 jaar naar school ging terwijl er nadien wordt gesproken over het feit dat verzoeker gedurende 8 jaar naar school zou zijn geweest?! Dat dergelijke verklaring wel totaal iets anders is. Dat duidelijk blijkt dat verzoeker m.b.t de details van zijn vaders activiteiten en overlijden aangewezen was op de informatie van zijn familie. Dat verzoeker ook uiteenzette dat zijn moeder daar verder weinig over wenste te praten met hem.

4. De bestreden beslissing verwijt verzoeker weinig informatie te kunnen geven over de werkzaamheden van zijn oom Jamshed en de preciese omstandigheden van diens overlijden.

Dat verzoeker daarentegen wel degelijk informatie kon geven over zijn oom nl dat zijn oom een constructiebedrijf had doch de naam in het Engels was zodat hij deze niet kon weergeven., dat zijn oom deze firma nog maar zeer recent had en op weg naar zijn "office" werd gedood. Dat er moeilijk van verzoeker kan worden verwacht andere en meer informatie te kunnen geven dan diegene die hij reeds kon aangeven. Dat opnieuw het verband tussen de Taliban en de dood van zijn oom moeilijk kan worden betwist. Dat de bedreigingen van de Taliban na het overlijden van de oom van verzoeker duidelijk verwezen naar hetgeen wat de vader van verzoeker alsook zijn oom hadden ondergaan zo er geen aansluiting was van verzoeker bij de Taliban.

5. De bestreden beslissing verwijt verzoeker weinig informatie te kunnen geven over de diverse dreigbrieven die werden ontvangen vanaf het overlijden van de vader van verzoeker.

Dat verzoeker hierover duidelijk verklaarde dat zijn moeder hem hierover niet echt informeerde en de brieven ook achterhield. Dat verzoeker dan ook moeilijk nadere details over deze dreigbrieven kon weergeven. Dat verzoeker pas na het overlijden van zijn oom door zijn moeder en andere familie werd aangespoord om Afghanistan te verlaten temeer verzoeker nu ondertussen al wat ouder was geworden. Dat verzoeker moeilijk op de leeftijd van 7,5 jaar kon vertrekken uit Afghanistan bij het overlijden van zijn vader . Dat dan ook ten onrechte de bestreden beslissing verzoeker verwijt niet vroeger te zijn vertrokken uit Afganistan.

6. De bestreden beslissing verwerpt de door verzoeker bij gebrachte stukken nl de taskara, de dreigbrief en de petitie van de vrouw van zijn oom langs vaderszijde gericht aan het districtshuis. Dat deze documenten kunnen worden samengelezen met de geloofwaardige verklaringen van verzoeker. Dat wat betreft de taskara, verzoeker verwijst naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet. Dat dan ook volledig ten onrechte deze stukken niet werden weerhouden. Dat wat verzoeker ook doet of het nu een authentiek stuk zoals een taskara of een ander stuk (gesolliciteerd), niets blijkt blijkbaar in aanmerking te worden genomen. Dat daarentegen de origine of de afkomst van verzoeker op geen enkele wijze worden betwist waarbij men zich dan wel blijkbaar baseert op de stukken.

Wat betreft de subsidiaire bescherming

In artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat het volgende: (...). De bestreden beslissing stelt dat verzoeker het binnenlands vluchtelingenalternatief zou kunnen toepassen meerbepaald de stad Kabul waar de veiligheidssituatie op positieve wijze werd beoordeeld door het Commissariaat Generaal. De motivering baseert zich hiervoor op de meerderjarigheid van verzoeker, het feit dat verzoeker een gezonde jongeman is, 8 jaar scholing zou hebben gevolgd in Afghanistan, naast Dari ook wat Engels zou spreken en de oom van verzoeker zijn reis zou hebben bekostigd en zijn familie de financiële middelen zou hebben gehad uit landbouwgronden en vee. Dat vooreerst verzoeker zijn meerderjarigheid om de motieven zoals hiervoor uiteengezet nog steeds betwist. Dat ook de 8 jaar scholing verkeerd werd geïnterpreteerd zoals blijkt uit het gehoorverslag waar daarentegen zoals hiervoor werd uiteengezet er enkel werd gesproken door verzoeker over onderwijs voor (de leeftijd van) 8 jaar. Dat de kennis van het Engels zo beperkt is dat verzoeker zelf de naam van het constructiebedrijf van zijn oom niet kon weergeven. Dat de financiële middelen van zijn familie niet noodzakelijk verder voor hem zullen worden aangewend. Dat er dan voor verzoeker volledig ten onrechte, op arbitraire wijze en zonder enig aanknopingspunt met Kabul door de Commissaris Generaal werd gesteld dat Kabul een vluchtalternatief is. Dat de Commissaris Generaal dan ook toegeeft (impliciet) dat er voor verzoeker een onmogelijkheid is om terug te keren -gezien het onveiligheidsrisico -naar het district Nahrin van de provincie Baghlan of Jamshed. Dat ten onrechte de Commissaris Generaal het rapport van het UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 17 december 2010 of de analyse van CEDOCA op onvolledige wijze citeert. Dat hieruit echter blijkt dat de incidenten in Kabul zelf wel degelijk zeer frekwent zijn en is het veiligheidsrisico een reëel gegeven waar in Kabul wel degelijk ook veel burgerslachtoffers vallen. Dat hierbij ten onrechte wordt voorgesteld dat de aanslagen in Kabul voornamelijk gericht zijn tegen Afgaanse en internationale troepen of autoriteiten. Kortom, de Commissaris Generaal stelt dat er geen reëel risico op ernstige schade is bij terugkeer naar Kabul ondanks dat er weldegelijk 'daden van geweld zoals terroristische (zelfmoord-) aanslagen voorkomen. Dat wanneer men het CEDOCA rapport bestudeert dat aan de basis ligt van deze motivering, men vaststelt dat er zo met geen woord gerept wordt over het feit dat het niet alleen de Taliban zijn die slachtoffers maken maar ook de regerings- en coalitietroepen. Dat hieruit blijkt dat het rapport van CEDOCA onvolledig is. Dat verzoeker dan ook uitdrukkelijk de volledigheid van dit rapport betwist. Het CEDOCA rapport is niet alleen onvolledig, het bevat ook een manifest verkeerde evaluatie van de

situatie in Kaboel. De kern van de zaak is of burgers het slachtoffer worden van willekeurig geweld. Uit alle bronnen blijkt dat dit wel degelijk het geval is. De uiteindelijke evaluatie door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing is dus manifest foutief. In het licht van de Conventies van Genève uit 1949 is er dus alleszins sprake van een gewapend conflict in Afghanistan. Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, de eerste voorwaarde voor de toepassing van de subsidiaire bescherming weldegelijk voldaan is. Er is weldegelijk sprake van een gewapend conflict in Afghanistan en ook in de streek van Kaboel. De tweede voorwaarde betreft het aspect van het willekeurig geweld. Dit wordt niet betwist door de bestreden beslissing en is ook onbetwistbaar. De derde voorwaarde betreft het reëel risico. Het aantal districten rondom de hoofdstad Kaboel die als gevaarlijk worden beschouwd, is alleen maar toegenomen. De bestreden beslissing stelt dus foutief en tegen internationaalrechtelijke definities in dat er in Kaboel, Afghanistan, géén sprake zou zijn van een gewapend conflict. Er dient hier ook verwezen te worden naar rechtspraak van de Raad van State. In een arrest (G/A 180.793_IXIV.-28.245.), heeft de Raad van State geoordeeld dat (en in deze zaak betrof het een persoon die uit een district kwam dat zich niet op de lijst van het UNHCR bevond): (...) Het feit dat een district of een hoofdstad zoals in casu niet is hernomen op de lijst van het UNHCR is zelf géén argument om te oordelen dat er geen noodzaak zou zijn aan subsidiaire bescherming. Immers, indien alle informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt erop wijst dat er sprake is van veelvuldige incidenten, bevestigt dit in wezen de (algemene) informatie van het UNHCR (los van de 'lijst') dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict, willekeurig geweld en dat burgers hiervan het slachtoffer worden. Het feit dat de conflictsituatie in Afghanistan nog steeds voldoet aan de voorwaarden van een niet-internationaal gewapend conflict, had ertoe moeten leiden dat de tegenpartij wel degelijk de subsidiaire bescherming zou toekennen op basis van artikel 48/4, c) van de wet van 15.12.1980. Het betreft een schending van artikel 48/4, c) van de wet van 15.12.1980 dat de subsidiaire bescherming geweigerd wordt aan verzoeker. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing nalaat de aanvraag van verzoeker in het licht van artikel 48/4, b) van de wet van 15.12.1980 te onderzoeken. Immers, er wordt door de bestreden beslissing niet onderzocht of verzoeker een risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Afghanistan. Artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen had weldegelijk dienen onderzocht te worden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of na terugsturing door Uw Raad onderzocht te worden. In ondergeschikte orde dient de subsidiaire bescherming door Uw Raad toegekend te worden.”

2.2. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 november 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden

voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan zijn beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht, (ii) zijn verklaringen omtrent zijn reisweg zeer beperkt zijn en niet in overeenstemming met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij en zijn familie problemen hadden met de taliban in Nahrin, (iv) hij met betrekking tot de problemen die hij zelf met de taliban zou hebben gekend erg op de vlakte blijft, (v) hij wat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst betreft over een binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul, en er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (vi) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er geenszins in slaagt de pertinente motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te ontkrachten of te weerleggen. Hij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen van eerdere verklaringen en tot het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen, waarvan er bovendien verschillende feitelijke grondslag missen.

2.5.1. Zo mist zijn kritiek dat uit het *“administratief dossier (...) op geen enkele wijze”* blijkt *“dat er ergens een leeftijdsvaststelling is gebeurd zodat”* de bestreden beslissing *“op verkeerdelijke motieven is gebaseerd”* en hij *“dit niet kan nagaan”*, geheel feitelijke grondslag. Het administratief dossier bevat immers de beslissing van de Dienst Voogdij van 29 juni 2011 met betrekking tot zijn leeftijdsbepaling (zie administratief dossier, stuk 14). In die beslissing leest men dat uit medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) blijkt dat verzoeker op datum van 7 juni 2011 een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en dus, in tegenstelling tot zijn beweringen, toen al meerderjarig was. Verzoeker en zijn advocaat konden het rechtsplegingsdossier en het administratief dossier ter griffie van de Raad inkijken. Dit werd hen expliciet medegedeeld in de beschikking d.d. 7 maart 2013. Verzoeker kon dus wel degelijk nagaan op welke informatie de commissaris-generaal zich steunde om te oordelen dat aan zijn beweerde minderjarigheid geen geloof wordt gehecht.

2.5.2. Verzoekers grief dat de bestreden beslissing totaal niet weergeeft waarom de door hem aangebrachte taskara niet in aanmerking zou kunnen worden genomen of behept is met een valsheid, mist eveneens feitelijke grondslag, zo blijkt uit volgende overweging uit de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar toch vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt immers op het CGVS dat u geboren bent in de maand hut 1374 (20 februari 1996 – 19 maart 1996) en nu 16 jaar oud bent (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 7 juni 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van 20 jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar. Verder legde u op de Dienst Voogdij op 6 juni 2011 al uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, afgegeven op 30 april 2008. Deze taskara vermeldt dat u als 13-jarige staat geregistreerd in 1387 (periode 21 maart 2008 - 20 maart 2009), waardoor u dus nog minderjarig zou zijn. De Dienst Voogdij besliste dat de aangevoerde elementen in dit dossier niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve*

bewijswaarde” (bestreden beslissing, p. 2). Zijn taskara werd, in tegenstelling tot wat hij thans op algemene wijze beweert, wel degelijk aan een individueel onderzoek onderworpen en er werd dus wel degelijk en afdoende door de commissaris-generaal gemotiveerd waarom dit stuk niet in aanmerking wordt genomen.

Waar verzoeker stelt dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de authenticiteit van zijn taskara en de commissaris-generaal moeilijk zonder enig onderzoek van het stuk en nog voor enige beoordeling ten gronde van de asielaanvraag kan voorhouden dat de taskara niet authentiek is, lijkt hij ervan uit te gaan dat de commissaris-generaal de door hem voorgelegde taskara als ‘vals’ bestempeld. Echter, de commissaris-generaal heeft louter verwezen naar informatie, die toegevoegd werd aan het administratief dossier, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden en dat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, dat Afghaanse documenten daarom een relatieve bewijswaarde hebben. Deze informatie is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen. Het is niet zo dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is. Immers merkt de Raad, samen met de commissaris-generaal, op dat de Dienst Voogdij besliste dat de aangevoerde elementen in het dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde taskara, niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarigheid, kan hij niet dienstig verwijzen naar deze minderjarigheid als in rekening te brengen element bij de beoordeling van de feitelijke elementen/kennis die hij heeft aangebracht, zoals de politieke activiteiten van zijn familieleden.

2.5.3. In tegenstelling tot wat verzoeker thans betoogt, werd hij bij zijn bespreking van zijn reisweg wel degelijk geconfronteerd met informatie vervat in het administratief dossier, zo blijkt duidelijk uit het verslag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Blijkens dat gehoorverslag beantwoordde verzoeker de vraag van de commissaris-generaal of er tijdens zijn reis ergens vingerafdrukken werden afgenomen ontkennend. Toen laatstgenoemde hem vroeg of hij hier zeker van was, gaf verzoeker aan dit niet te weten. De commissaris-generaal wees hem er, zo blijkt uit het gehoorverslag, dan op dat hij toch moest weten of er al dan niet vingerafdrukken waren genomen waarop verzoeker repliceerde dat de politie soms vingerafdrukken had genomen, maar hij dit toch niet (goed) wist. Wanneer de commissaris-generaal hem er vervolgens mee confronteerde dat uit (de gegevens in) het “dossier” blijkt dat zijn “*vingerafdrukken in Italië genomen werden*” lichtte verzoeker toe dat de politie hem in Italië gevangen had genomen en zijn vingerafdrukken had afgenomen en dat hij hierna was vrijgelaten (Gehoorverslag 9 februari 2012, p. 14). De vaststelling dat verzoeker eerst uitdrukkelijk ontkende dat er tijdens zijn reis van Afghanistan naar België ooit vingerafdrukken van hem werden afgenomen, maar nadien na doorvragen van de commissaris-generaal en confrontatie met de informatie opgenomen in het administratief dossier zijn verklaringen wijzigde door toe te geven dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Italië werden afgenomen, doet afbreuk aan zijn algemene, algehele geloofwaardigheid.

2.5.4. Verzoekers bewering dat hij zich tijdens het gehoor vergiste ‘met de data’ van zijn tocht naar België, is niet dienstig. In zoverre hij de tegenstrijdigheid tussen het opgeven van twee verschillende periodes voor zijn vertrek uit Afghanistan tracht te verklaren, wijst de Raad erop dat hij de vaststelling van de commissaris-generaal niet weerlegt dat zijn verklaringen omtrent zijn reisweg niet in overeenstemming zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die terug te vinden is in het administratief dossier. Immers verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij (ongeveer) drie maanden onderweg is geweest naar België vanuit zijn land (*Ibid.*, p. 7). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 1 april 2011 en hij verklaarde België te zijn binnengekomen op 31 maart 2011. Ook tijdens het gehoor op 9 februari 2012 verklaart verzoeker dat hij zich reeds elf maanden in België bevindt, zodat hij, volgens zijn eigen verklaringen, in maart 2011 in België is aangekomen. Aldus is verzoeker dan volgens zijn eigen verklaringen 3 maanden eerder, zijnde december 2010-januari 2011 vertrokken uit Afghanistan. Voorts verklaart verzoeker dat hij Afghanistan heeft verlaten in Hut 1389, aldus tussen 20 februari 2011 en 19 maart 2011. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker tot tweemaal toe verklaarde dat zijn reisweg 3 maanden in beslag nam waardoor hij Afghanistan zou hebben verlaten in december 2010-januari 2011 en eenmaal verklaarde dat hij Afghanistan verliet in februari-maart 2011 en dat geen van de twee data in overeenstemming zijn

met het gegeven, dat steun vindt in het administratief dossier, dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 21 november 2010 in Italië.

In zoverre verzoeker zou menen dat hij zich, bij het opgeven van een datum van vertrek uit Afghanistan, steeds vergiste met betrekking tot de data, maar deze slechts van beperkt belang zijn in de beoordeling van zijn asielprocedure, dat hierdoor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn asielrelaas niet in twijfel dient te worden getrokken, dat de vaststelling van bepaalde bedrieglijkheden of omissies er zelf niet mogen toe leiden dat de kernvraag niet meer gesteld wordt, met name die van de gegronde vrees en dat ook de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie stelt dat de vraag naar de geloofwaardigheid niet de eigenlijke vraag naar de vrees mag 'occulteren', om in essentie aldus aan te tonen dat het ontbreken van de geloofwaardigheid van bepaalde verklaringen van verzoeker niet betekent dat de verklaringen met betrekking tot het asielrelaas ongeloofwaardig zijn en dat de vraag niet moet gesteld worden naar het bestaan van een vrees, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich geenszins beperkte tot de opmerkingen met betrekking tot en het ongeloofwaardig bevinden van verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg, doch uitgebreid motiveerde waarom aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Gezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en verzoeker dit, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet met valabele argumenten betwist en aldus niet aantoonde over welke elementen, die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen, geen twijfel bestaat, dient aldus geen onderzoek naar het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Betreffende de verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie wijst de Raad er nog op dat de geciteerde beslissingen individuele gevallen betreffen en geen precedentswaarde hebben die bindend is.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij nooit eerder een asielprocedure in een ander land formuleerde en enkel werd geregistreerd ter gelegenheid van een politiecontrole in Italië zonder meer, bevestigt hij enkel de stelling in de bestreden beslissing dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië, doch voert hiermee geenszins kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing, nu de bestreden beslissing geen gewag maakt van een asielprocedure in een ander land.

2.5.5. Verzoekers betoog met betrekking tot zijn beperkte scholingsgraad kan niet worden bijgetreden. Aan de commissaris-generaal verklaarde verzoeker "voor 8 jaar" naar school te zijn geweest. Verzoeker doelde hiermee, zo blijkt uit het gehoorverslag, wel degelijk op een schoolperiode van 8 jaar en niet op het feit dat hij tot zijn 8 jaar naar school zou zijn geweest, zoals hij thans voorhoudt in zijn verzoekschrift. Immers, toen de commissaris-generaal hem nadien vroeg waarom hij stopte na "8 jaar naar school" te zijn "geweest" (*Ibid.*, p. 4), maakte hij niet de minste melding van het feit dat hij niet gedurende een periode van 8 jaar, maar tot zijn 8 jaar naar school zou zijn geweest. Uit verzoekers verklaring aan de commissaris-generaal alsook uit diens vraagstelling nadien aan verzoeker, waarop verzoeker geen opmerkingen of verbeteringen formuleerde, blijkt duidelijk dat het wel degelijk om een schoolperiode van 8 jaar gaat. Eerder tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker al aangegeven dat hij tot het tweede jaar middelbaar school heeft gelopen (vragenlijst DVZ 28 juli 2011, p. 1) hetgeen eveneens moeilijk te rijmen valt met zijn huidige bewering tot zijn achtste naar school te zijn geweest.

2.5.6. Bij verzoekers huidige beweringen inzake zijn jonge leeftijd en beperkte scholingsgraad ten tijde van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, en in het bijzonder in de periode van de beweerde moord op zijn oom en zijn hierop volgende vertrek uit Afghanistan, dienen om voorgaande redenen dan ook serieuze twijfels te worden geplaatst. Zijn verklaringen hieromtrent zijn, zo wordt vastgesteld, niet coherent of oprecht, noch geloofwaardig.

2.6. Hoe dan ook, zelfs van een persoon met een geringe of geen opleiding en een jeugdige leeftijd op het moment van de feiten mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (cf. RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op de elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Verzoeker bleef hier echter, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, geheel in gebreke.

2.6.1. Zo is hij geheel onwetend over de politieke en professionele activiteiten van zijn vader alsook over de omstandigheden waarin en de redenen waarom deze een achttal jaar geleden door de taliban zou zijn vermoord. In zoverre verzoeker dienaangaande stelt dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan het gegeven dat zijn vader reeds 8 jaar geleden overleden is en verwijst naar het feit dat hij bijzonder klein was om iets te begrijpen van de activiteiten van zijn vader, slaagt hij er niet in de motivering van de bestreden beslissing, betreffende voornoemde elementen te weerleggen. De commissaris-generaal stelde dienaangaande immers terecht *“Als verklaring voor uw gebrekkige kennis geeft u aan dat u op dat moment nog minderjarig was en dit dus niet kan weten (CGVS, p. 5-6, 17). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid zoals hierboven al is gebleken. Gezien u het werk van uw vader en de problemen met de taliban die uw familie daardoor kende aanhaalt als één van de redenen waarom u Afghanistan verliet, mag immers van uw verwacht worden dat u op de hoogte bent van de precieze activiteiten van uw vader en de redenen waarom hij door de taliban zou gedood zijn. U had op latere leeftijd altijd bij familieleden naar uw vader kunnen informeren”*. Waar verzoeker nog argumenteert dat hij enkel weergaf wat hij van zijn moeder heeft vernomen en dit ook het geval is voor de details over het overlijden en de werkzaamheden bij het leger van zijn vader, dat hij aangewezen was op informatie van de familie en dat zijn moeder daar weinig over wenste te praten, verwijst de Raad naar wat desbetreffende wordt gesteld onder punt 2.6.3.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing er ten onrechte vanuit gaat dat er geen enkel verband zou worden aangetoond tussen het overlijden van zijn vader en zijn oom en de taliban, en stelt dat, hoewel hij verklaarde dat er initieel geen zekerheid was over de verantwoordelijkheid van de taliban voor het overlijden van zijn vader, er wel degelijk blijkt uit de dreigbrieven na het overlijden van zijn oom dat de taliban achter de dood van zijn vader en oom zat daar in de dreigbrieven duidelijk verwezen wordt naar hetgeen zijn vader en oom hadden ondergaan, zo er geen aansluiting was van verzoeker bij de taliban, gaat hij voorbij aan het geheel van de motieven. Immers motiveerde de commissaris-generaal *“U bent zelf niet zeker of hij wel door de taliban gedood werd of door andere personen (CGVS, p. 6, 17). Enkel omdat u later dreigbrieven kreeg van de taliban vermoedt u dat uw vader door de taliban zou gedood zijn (CGVS, p. 20). Uit deze vaststellingen dient besloten te worden dat u op geen enkele wijze aantoont dat uw vader voor de overheid zou gewerkt hebben en later gedood werd door de taliban.”* En *“Zo weet u niet of het de taliban waren die uw oom doodden of iemand anders (CGVS, p. 17-18). (...) Uit deze vaststellingen dient besloten te worden dat u op geen enkele wijze aantoont dat uw oom (...) en later gedood werd door de taliban.”* En *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden (...) dat u het ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat (...) uzelf dreigbrieven van de taliban zou gekregen hebben.”* Gezien verzoeker niet met zekerheid kan zeggen wie zijn vader en zijn oom heeft gedood en gezien aan de dreigbrieven, die het bewijs zouden moeten zijn van de link tussen de overlijdens en de taliban, geen geloof kan worden gehecht, kon de commissaris-generaal terecht stellen dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat zijn vader en/of zijn oom door de taliban zouden zijn gedood.

2.6.2. Ook over het werk en de dood van zijn oom weet hij nagenoeg niets. In zoverre verzoeker meent dat hij wel degelijk informatie kon geven over zijn oom en dat er moeilijk van hem kan verwacht worden dat hij andere en meer informatie kan geven dan deze die hij reeds aangaf, slaagt hij er opnieuw niet in om de motivering desbetreffend te weerleggen. Zo oordeelde de commissaris-generaal terecht dat *“Daarbij is het niet geloofwaardig dat u maar zo weinig informatie zou bezitten over het werk van uw oom en zijn dood aangezien u sinds de dood van uw vader bij uw oom inwoonde, waardoor u ongetwijfeld diverse informatie had kunnen opvangen (CGVS, p. 5, 17)”*. Deze motieven worden door verzoeker niet met valabele argumenten weerlegd.

2.6.3. Verzoekers kennis over de verschillende dreigbrieven die zijn oom en zijn moeder van de taliban zouden hebben ontvangen, is eveneens vaag en uiterst gebrekkig. Verzoeker blijkt zelfs niet goed op de hoogte te zijn van de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrief. Zijn uitleg dat zijn moeder de inhoud van de verscheidene dreigbrieven voor hem verborgen hield en hem geen informatie wilde geven

over zijn vader en zijn oom en dat hij dan ook moeilijk nadere details over deze dreigbrieven kon weergeven, is allerminst aannemelijk. Immers, gelet op het feit dat zij eerst haar man en dan haar schoonbroer zou hebben verloren en nadien haar zoon schriftelijk werd bedreigd, is het geenszins aannemelijk of geloofwaardig dat zij verzoeker niet (uitgebreid) op de hoogte zou hebben gebracht van de eerdere problemen met en bedreigingen door de taliban, dit om hem te wijzen op en gewaar te maken van het gevaar voor zijn leven. Dat zijn moeder wel mee betaalde voor een smokkelaar (Ibid., p. 13), maar hem tegelijkertijd niet (uitgebreid) zou hebben ingelicht over hun verleden met de taliban en de specifieke reden waarom hij zijn land van herkomst moest ontvluchten en alzo haar en de rest van de familie moest achterlaten, een uiterst ingrijpende gebeurtenis in zijn leven, is weinig logisch of aannemelijk. Verzoekers onwetendheid omtrent verschillende essentiële elementen in zijn asielrelaas zet, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht en pertinent, de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze op de helling.

Bovendien had verzoeker zich, gelet op zijn bewering dat zijn moeder hem hierover nagenoeg niets wou vertellen, zich ook na zijn vlucht uit zijn land van herkomst over de inhoud van de door hem aangebrachte dreigbrief kunnen trachten te informeren. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze een gedegen kennis van de aangebrachte stavingsstukken worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zich over de inhoud ervan te informeren. Verzoeker blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zijn nalaten om op de hoogte te komen van de juiste inhoud van die dreigbrief ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.7. Verzoekers stelling dat hij pas na het overlijden van zijn oom door zijn moeder werd aangespoord om Afghanistan te verlaten, daar hij wat ouder was en hij moeilijk op de leeftijd van 7,5 jaar uit Afghanistan kon vertrekken bij het overlijden van zijn vader, dat de bestreden beslissing hem ten onrechte verwijt niet vroeger te zijn vertrokken uit Afghanistan, kan niet worden gevolgd, nu uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verzoekers beweerde vrees ondermijnt wordt door het feit dat hij niet 'bij' het overlijden van zijn vader uit Afghanistan vertrok, doch wel *"U kunt verder ook niet verklaren waarom u pas na de dood van uw oom Afghanistan verliet en niet eerder (CGVS, p. 21). U verklaart immers dat de dreigbrieven die jullie kregen na de dood van uw vader dezelfde inhoud hadden als de voorgelegde dreigbrief, die u zou ontvangen hebben na de dood van uw oom (CGVS, p. 15, 17, 20). Daarin staat volgens uw verklaringen te lezen dat u zich diende aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 15, 17). Dat u dan ook niet eerder besliste om Afghanistan te verlaten ondermijnt uw gegronde vrees voor vervolging."* Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder en zijn oom dreigingen kregen van de taliban na de dood van zijn vader, dat hij bij zijn oom woonde en dat deze op de ene plaats woonde en dreigbrieven kreeg alsook dat hij, na het ontvangen van de dreigbrieven, zijn locatie veranderde, 15 maanden geleden (of zes maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan) naar Share Naw en dat zij daar ook dreigbrieven kregen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Gezien verzoeker verklaarde dat zijn oom, waar hij woonde, 15 maanden geleden van locatie veranderde na het ontvangen van dreigbrieven en hij verklaarde dat de dreigbrieven die zij kregen na de dood van zijn vader dezelfde inhoud hadden als de voorgelegde dreigbrief, die hij zou ontvangen hebben na de dood van zijn oom, kon de commissaris-generaal terecht stellen *"Dat u dan ook niet eerder besliste om Afghanistan te verlaten ondermijnt uw gegronde vrees voor vervolging"*.

2.8. Uit bovenstaand verweer van verzoeker blijkt weliswaar dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkingen voor zijn handelwijze en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet weerleggen, noch ontkrachten en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas besloot, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Zij blijven derhalve onverminderd gehandhaafd.

2.9. Waar verzoeker aangaande de voorgelegde stukken stelt dat deze documenten kunnen worden samen gelezen met zijn geloofwaardige verklaringen, dat dan ook volledig ten onrechte deze stukken niet weerhouden werden, wijst de Raad er opnieuw op dat de commissaris-generaal terecht besloot tot

de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is.

In zoverre verzoeker stelt dat bepaalde stukken niet in overweging worden genomen, dat daarentegen zijn origine en afkomst op geen enkele wijze worden betwist en men zich daarvoor blijkbaar wel baseert op de stukken, kan verzoeker niet gevolgd worden daar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers origine en afkomst onbetwistbaar werd vastgesteld op basis van bepaalde 'stukken'.

2.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom er in zijn hoofd geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet bestaat, gaat derhalve niet op.

2.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal zonder enig aanknopingspunt met Kabul stelde dat Kabul een vluchtalternatief is, nu de commissaris-generaal dienaangaande motiveerde dat *'Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u het binnenlands vluchtalternatief kan toepassen, meerbepaald in de stad Kabul. U bent een meerderjarige, gezonde jongeman, en heeft 8 jaar scholing gevolgd in Afghanistan. Naast Dari spreekt u ook een beetje Engels. Zoals hierboven aangehaald maakte u uw problemen met de taliban, die verantwoordelijk zouden zijn voor de gewelddadige dood van uw vader en oom, niet aannemelijk. Blijkbaar bezat uw oom aan moeders zijde ook voldoende financiële middelen om uw reis van 8000 \$ te bekostigen. U stelt ook zelf dat uw familie opbrengsten heeft uit de landbouwgronden en het vee dat jullie bezitten (CGVS p. 13-14). Er dient dan ook te worden gesteld dat een herlocatie naar Kabul in uw geval niet onredelijk is.'* Aan verzoekers beweerde minderjarigheid en laaggeschooldheid wordt, zo weze herhaald, geen geloof gehecht. Gelet op het feit dat blijkens zijn verklaringen zijn moeder en een oom langs moederszijde zijn reis naar Europa regelden en volledig bekostigden (gehoorverslag CGVS, p. 13), is het weinig aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer niet meer op financiële steun van de familie zou kunnen rekenen. Overigens bereikt een moeilijke socio-economische situatie niet het minimumniveau van hardheid dat door artikel 3 van het

EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./Verenigd Koninkrijk). De commissaris-generaal kan dan ook terecht besluiten dat een herlocatie naar Kabul in het geval van verzoeker niet onredelijk is. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat zijn kennis van het Engels zeer beperkt is, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal dit beaamt in de bestreden beslissing nu hij melding maakt van een 'beetje Engels'.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

2.14. Verzoeker meent dat er in Afghanistan en ook in de streek van Kabul nog steeds sprake is van een gewapend conflict, van willekeurig geweld en van een reëel risico.

2.15. De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen"*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 19, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

2.16. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

"Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010

merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. "

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker beperkt zich thans tot de algemene kritiek dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt onvolledig is en een manifest verkeerde evaluatie van de situatie in Kabul bevat. Hij toont dit echter niet met concrete gegevens aan. Hij brengt niet enig concreet element aan dat voormelde evaluatie van de situatie in de Afghaanse hoofdstad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen. Immers waar verzoeker stelt dat niet alleen de taliban maar ook de regerings- en colatietroepen slachtoffers maken, waarover het CEDOCA-rapport met geen woord zou reppen, beperkt hij zich tot een blote bewering, zonder deze te staven. Voorts voert hij aan dat uit voornoemd rapport van UNHCR blijkt dat er in Kabul wel degelijk sprake is van een gewapend conflict, doch hij laat opnieuw na dit *in concreto* aan te tonen.

2.17. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

2.18. Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat deze in onze continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde heeft en benadrukt hij dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.19. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER